

Petr Holubec

Triky kolem elektriky

aneb

Pod lampou bývá největší tma

cattacan

cattacan

Petr Holubec

Triky kolem elektřiky

aneb

Pod lampou bývá největší tma

cattacan

Vydání této knihy by nebylo možné bez spolupráce, ochoty a hlavně přátelství mnoha dobrých lidí a kolegů, kteří energetice doslova věnovali svůj pracovní život. Jsem vděčný za to, že mě přijali mezi sebe, brali s sebou na porady, na jednání a různé akce a zásahy přímo v ulicích, že se svěřili se svými zkušenostmi i s historkami. Díky kamarádi.

Klíčová slova: eseje, elektřina

© Petr Holubec, 2024

Fotografie na obálce © Michal Linhart, 2024

Obrazový doprovod © PRE, 2024

Obálka a sazba © Barbora Solperová, 2024

Vydal © Cattacan, 2024

ISBN: 978-80-88349-78-5

M
A
L
I
Č
K
O
S
T

Edice **Maličkosti**, svazek čtvrtý

Edice krátkých esejů, úvah nad člověkem, jeho světem, životem osobním i občanským, nad všedními i svátečními záležitostmi dne, nad přírodou... Zkrátka zamýšlení nad věcmi malými i velkými – od žvýkačky až po vesmír. Maličkosti jsou malé, ale může se v nich vyjevit leccos velikého. Jak praví klasik G. K. Chesterton, maličkosti mohou býti ohromné.

Poděkování

Vydání knihy bylo realizováno za finanční podpory
Pražské energetiky, a. s.

URAZOVÉ PLAKATY ESC. č. 19.

Edice uměl. vzh. Jan Torgler, Praha XII, 1993.

VYPÍNÁŠ-LI

V TRANSFORMOVNĚ, VYPNI NA STRANĚ
VN I NN!

PATISK ZAKÁZÁN!

Slovo na úvod

Mám rád sport. Asi Vás nepřekvapí, že jde zejména o fotbal, na který se rád dívám, a pak o hokej – ten pro změnu raději hraju. Nedávno mě doslova dostal můj syn, který patří k mým spoluhráčům, konstatováním: „Ty už hraješ poslední třetinu, co?“ Bylo to po nevyužitě šanci a narážel tím na můj věk; poslední třetinou nemyslel fázi utkání, ale spíše cestu životem. Nevděčník.

Můj pracovní život je však rozdělený na dvě etapy, nebo chcete-li, fotbalově, na dva poločasy. Ten první trval déle než dvacet let a odehrál jsem ho na pozici televizního reportéra a zpravodaje převážně v Československé a poté České televizi, v závěru jsem byl i u vzniku Primy.

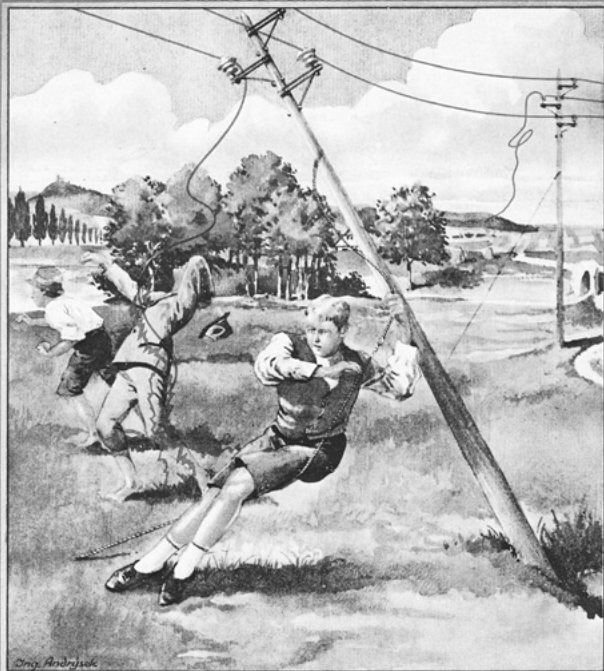
Poté se udál velký přestup a druhou polovinu jsem již „válel“ za energetiky. Déle než pětadvacet let! Objevil jsem moře nových věcí, spoustu skvělých lidí a zažil stovky rozmanitých situací, setkání, příběhů a momentů.

Některé z nich jsem převedl do písemné podoby a nyní je nabízím i ostatním. Třeba k pobavení, k pousmání, možná i k poučení nebo zamyšlení.

Tak hezké a klidné počtení!

Petr Holubec

ÚRAZOVÉ PLAKÁTY EŠČ Ž. S.

**NA DRÁTECH, PŘIPEVNŮJÍCÍCH
SLOUPY, SE NEHOUPEJ
A JIMI NELOMCUJ!**

PATISK ZAKÁZÁN

Jak jsem vstoupil do světa energetiky

Elektrina je zboží jako každé jiné a je třeba za ni platit

„Večerní Praha, Večerní Praha, ředitelství bez elektřiny, vlaky jezdí na dluh,“ vykřikovali kameloti na pražských ulicích, v pasážích či podchodech a prodávali „list všech Pražanů“, jak o sobě toto periodikum v 90. letech minulého století hrdě tvrdilo. Pravda je, že „drbna“, jak se novinám přezdívalo, byla podvečerním zpestřením života v hlavním městě.

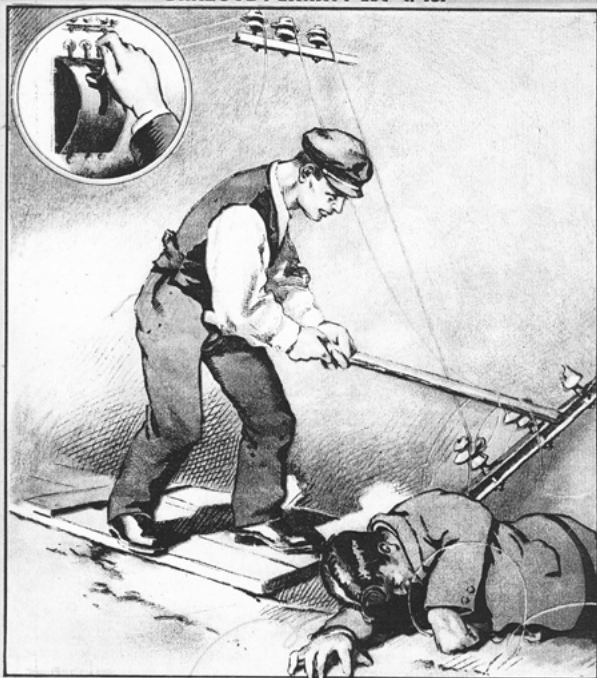
Ale vraťme se k tématu, kterým kameloti chtěli přilákat pozornost čtenářů a prodat co nejvíce výtisků, tedy k ministerstvu odpojenému od elektřiny a k vlakům jezdícím na dluh. V těch devadesátkách už běželo tržní hospodářství, a přestože elektřina byla stále svázaná monopolem, bylo to zboží jako každé jiné a bylo nutné za spotřebu zaplatit. Českým drahám coby státnímu podniku to však kupodivu nevadilo a dluh vůči dodavateli za odebranou elektřinu povážlivě rostl. Řada jednání nevedla k úspěchu, tedy k zaplacení dluhu. Tehdejší šéfové Českých drah se oháněli státním a veřejným zájmem a byli si jistí, že jim elektřinu nikdo neodpojí, protože tím by ohrozil přepravu cestujících do zaměstnání, omezil by zásobování. Dluh sice uznávali, ale k placení se neměli.

A pak najednou přišla energetická společnost s geniálním řešením. Nebudou odpojena jednotlivá odběrná místa – nádraží, aby netrpěli cestující a nestali se tak nechtěným rukojmím, ale bude okamžitě odpojeno ředitelství Českých drah. Jak se myšlenka zrodila, tak se také stalo.

Úředníci přišli ráno do práce a nerozsvítili si, nepostavili na kafíčko, obrazovky počítačů zčernaly, telefony se odmlčely, faxy nefaxovaly, prostě úřednická apokalypsa. A bylo hůř. Objekt ředitelství Českých drah totiž sloužil také ministerstvu dopravy. Když se přeruší dodávka elektřiny do celého domu, jsou bez ní všichni – tedy i ministerstvo, a to od vrátného až po ministra.

Nastal pochopitelně poprask, což bylo samozřejmě i sousto pro novináře a *Věčerní Prahu*. Článek všechno podrobně popsal, čtenáři se potutelně usmívali. Aby ne, vždyť cestujících se omezení nedotklo a problémy papalášům na ředitelství a konec konců i na ministerstvu lidé potichu přáli. Samozřejmě, že se okamžitě rozeběhla intenzivní jednání mezi všemi zainteresovanými, a to, co nešlo týdny a měsíce, se najednou podařilo vyřešit během několika dnů. Dohoda o vyrovnání byla brzy na světě a všechno se časem uklidnilo.

ÚRAZOVÉ PLAKÁTY ESČ č. 16.

Edice smil 1981 Jan Ziegler, Praha 311, 1995

**ELEKTRINOU RANĚNÉHO VYPROSTÍŠ,
VYPNEŠ-LI PROUD, NEBO ODTRHNEŠ-LI HO
KUSEM SUCHÉHO DŘEVA, NEBO RUKAMA
OBALENÝMA DO SUCHÉHO ŠATU.**

Mediální trénink

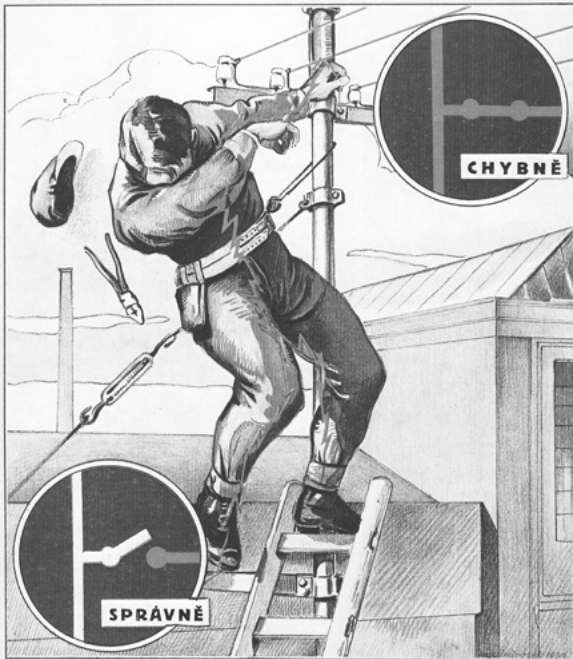
V té době – aniž bych to tušil – jsem byl na sklonku své televizní zpravodajské kariéry. Ale po dvaceti letech každodenní rutiny s kamerou a mikrofonem na ulicích, v továrnách, kancelářích, divadlech a kdo ví kde všude už bylo asi načase. Kromě přípravy zpráv a rozhovorů jsem se okrajově věnoval i tréninkům v oblasti médií pro lidi, kteří se čas od času dostanou před mikrofony a kamery a chtějí to bravurně zvládat.

A právě v době mediální masáže železničářů a energetiků kvůli finančním dluhům přišlo kompletní vedení energetiků na svůj mediální trénink. Generální ředitel, technický ředitel, ekonomický ředitel, personální ředitelka, obchodní ředitel, šéf kanceláře vedení společnosti... „A kde máte tiskového mluvčího?“, zeptal jsem se. „No toho právě nemáme, kontakty od novinářů nás zdržují, nemáme s nimi žádné zkušenosti, nejsme si jistí, a proto jsme tady,“ zněla odpověď. „Ale toho byste právě nyní, když jste centrem pozornosti novinářů, měli mít,“ reagoval jsem. Raději jsme se dali do práce: chování před kamerou, mluvený projev, postoj, výrazy tváře, gesta. Odpoledne uteklo jako nic, nicméně jsem měl pocit, že to všechno proběhlo jen jaksi pro forma a že z tohoto managementu spírkři a šoumeni patrně

nebudou. Rozešli jsme se v dobrém, popřáli si hodně štěstí a každý šli svou cestou.

Odjel jsem na dovolenou, na hory, a když jsem se z lyží vrátil, svítila doma na telefonním záznamníku zpráva. „Bavili jsme se o mediálním tréninku ve vedení a usoudili jsme, že pracovat s médii – to opravdu není naše káva,“ zněl z přístroje hlas personální ředitelky a pokračoval: „Tak jsme se rozhodli Vám tuto pozici nabídnout, co říkáte? Zastavte se u nás a probereme to.“ Cvak, konec. A brouk byl v hlavě.

Úrazové plakáty ESČ č. 20

Vypni vedení než začneš
pracovat!

Patisk zakázán

Jak jsem nevyhrál konkurz

V té době navíc televizní stanice, v níž jsem působil, čelila velkým potížím s financováním. Krach jedné významné banky vedl k velmi omezenému přísunu peněz a my jsme se každý měsíc třáslí, jestli bude patnáctého dne v měsíci výplata. Byla, ale konec televizní stanice v její tehdejší podobě byl neodvratný. A tak jsem se rozhlížel jinde a objevil jsem konkurz na významné místo ve zpravodajství ve veřejnoprávním rozhlase.

Zkusím štěstí, řekl jsem si a vydal se na konkurzní řízení. V zasedačce nás bylo asi dvacet, zpracovávali jsme různé odborné testy, ale – a to je zajímavé – z reproduktoru se v těchto dopoledních hodinách linul vodopád slov přímé reportáže ze semifinálového utkání našich hokejistů s Kanadou na olympiádě v Naganu. Nervák jako hrom, pamětníci vědí, že vyrovnané utkání dospělo až k samostatným nájezdům, které rozhodly o našem postupu do finále. Jenže dělejte v takové atmosféře psychotesty. A tak jsem v této atmosféře porušil ticho mezi účastníky a požádal řídicí výběrového řízení o přestávku do skončení hokejového mače, anebo o vypnutí reproduktoru, což mnozí nechtěli.

Zkrátím to – konkurz jsem nevyhrál, byl jsem těsně za vítězem, kterého si prý vedení vybralo proto, že se jevil jako